

Kesik uzuvların şehadeti Abdullah bin Cahş (r.a)

Kesik uzuvların şehadeti Abdullah bin Cahş (r.a): Sa'd bin Ebî Vakkâs'ın (r.a), Allah Resûlü'nün (s.a.v) **"Allah'ım! Sa'd'ın duasını kabul eyle"** duasıyla müjdelenmiş, her duası semada icabet bulan bir zat. Sahabeler onun duasını almaya koşar, bedduasından ise titreyerek sakınırlardı.

Sa'd bin Ebî Vakkâs'ın (r.a) o titrek sesiyle anlattığı Uhud'un o kan kokulu meydanını bir hayal edin, kardeşlerim... Gözlerimizi kapatalım ve o anın dehşetini hissetmeye çalışalım.

"İşte o gün, o toz dumanın arasında **Abdullah bin Cahş** (r.a) ile karşılaştım."

"Hemen yanıma gelip beni bir kayanın arkasına çekti. Ve dedi ki bugün ben dua edeceğim sen âmin diyeceksin sen dua edeceksin ben âmin diyeceğim."

Bir köşeye çekildik, rüzgârın taşıdığı tekbir sesleri arasında ellerimi açtım: "Allah'ım! Bu orduyu muzaffer eyle bizi mahcup eyleme dedi." Dua biter bitmez Abdullah'ın sesi yükseldi, tok ve kararlı: "Amin!" dedi.

Sonra Abdullah'ın duası başladı... Öyle bir dua ki, akli baştan alacak cinsten, öyle bir dua ki, yüreği titretecek, gözleri yaşartacak cinsten... **"Allah'ım! Benim karşıma güçlü, iyi döğüşen bir adam çıkar. Senin yolunda onunla döğüşeyim. Sonra o beni yensin, burnumu kessin, kulağımı kessin, gözlerimi çıkarsın tüm vücudumu paramparça etsin."**

"Yarın sana kavuştuğum da sen bana de ki Ey Abdullah bu halin nedir de: Ben de diyeyim ki Yarabbi ben o azalarım ile dünyada çok günah işledim. Onlarla huzuruna gelmeye ar ettim, haya ettim ve onları senin ve peygamberinin yolunda Uhud'un meydanında paramparça ettim."

Sa'd'ın (r.a) anlatırken sesi daha da titriyordu: **"Aklımı donduran bu duaya amin dedim. Akşama doğru onu şehit edilmiş ve organları kesilmiş ve tam da dua ederken istediği bir halde gördüm. Burnu ve kulağı ipele bir ağaca asılmıştı."**

Said b. Müseyyeb şöyle demiştir: 'Ümit ederim ki Allah Teâlâ onun yeminin başını yerine getirdiği gibi sonunu da yerine getirmiştir!'

Kardeşlerim, Sa'd'ın hikayesi sadece bir savaş anısı değil, bir

imtihan, bir uyanış çağrısıdır.

Bir dane-i hakikat bir harman hayalata müreccahtır. Hayal dünyasında gezme. Hakikat, acıdır, ağırdır ama uyandırır. Hakikate kulak ver. Bak fırsatlar dünyasında yaşıyorsun. Hala elinde bir fırsat var. Hayal kurmak kolaydır, cenneti arzuladığını söylemek kolaydır. Derdim ümitsizliğe düşürmek değil, seni hayal dünyasından çıkarıp, hakikatle yüzleştirmektir.

Belki Uhud meydanında bedenimizi siper edemiyoruz, belki Abdullah bin Cahş (r.a) gibi uzuvlarımızı bir ağaç dalında asılı bırakacak o devasa imtihanlarla sınanmıyoruz. Ama asıl mesele şu: **O, elindeki en kıymetlisini verdi; peki biz elimizdeki nereye harcıyoruz?**

Rabbimiz, cennet karşılığında nefislerimizi ve mallarımızı satın almak istiyor. O'nun bize emanet olarak verdiği bu azaları, yine O'nun yolunda kullanarak O'na geri satmak... İşte asıl kâr budur.

Belki o günün yiğitleri gibi göğsümüze okları buyur edecek bir meydanda değiliz ve öyle bir cesaretimiz de yok **ama her sabah uyandığımızda nefsimizle kurulan o sarsılmaz pusuda, en büyük cihadın tam ortasındayız.**

O büyük gün geldiğinde, herkesin sustuğu ve sadece azaların feryat ettiği o dehşetli duruşmada; hani o **Abdullah bin Cahş** (r.a)'ın kesik azalarıyla şeref bulduğu o meydan-ı haşirde, bizim de organlarımız dile gelsin... Gelsin de Rabbimize bizim yerimize şu şahitliği yapsınlar:

Ellerimiz desin ki: “Ey Rabbim! Bu kulun çok yoruldu, dünya yükü altında bazen takati kesildi ama bu ellerle bir yetimin saçındaki tozları sildi. Bu parmaklar nasır tuttu ama sadece helal lokma için ter döktü. Senin kelamını satırlara dökerken titredi ama asla harama uzanmadı.”

Gözlerimiz desin ki: “Ya Rab! Bu gözler dünyanın cazibeli renklerine, haramın aldatıcı parıltısına bakmaya haya etti. Senin sanatını görüp ağladı, gece yarıları başını seccadeye koyduğunda günahlarına yaş döktü. Sana olan aşkından kan çanağına döndü de, bir an bile senin razı olmayacağın bir kareye takılmadı.”

Dilimiz desin ki: “Ey mülkün sahibi! Bu dil yandı, kavruldu ama bir kardeşinin etini yiyen o gıybet ateşine düşmedi. Yalanla kirlenmekten, kalp kırmaktan, senden uzak sözlerden hicap etti. Sadece senin zikrinle serinledi, sadece senin hakikatini haykırırken huzur buldu.”

Kulaklarımız desin ki: “Ya Rab! Bu kulun, etrafını saran binbir türlü gürültüye, fuhşiyatın ve isyanın sesine kulaklarını tıkadı. Mümin kardeşinin ayıbını dinlemeye haya etti. O, sadece senin ezanına, senin kitabının o eşsiz sedasına ve dertli bir gönlün iniltisine kulak verdi. Senin rızan olmayan her söze karşı sağır kesildi.”

Ayaklarımız desin ki: “Allahım! Bu ayaklar çok yol tepti ama asla zulmün kapısına varmadı. Günahın çağrıldığı mecralara gitmekten titredi. Gecenin karanlığında uykuyu bölüp huzurunda kıyam ederken yoruldu; bir mazlumun imdadına yetişmek için koştururken aşındı. Mahşerin o kavurucu sıcaklığında, sadece senin yolunda attığı o adımların serinliğini aradı.”

Midemiz desin ki: “Ey Rezzak-ı Zülcelal! Bu kulun bazen aç kaldı, bazen nefsi en leziz ama şüpheli rızıkları arzuladı. Fakat o, ‘Ateş yutmaktır’ korkusuyla harama el uzatmadı. Bir kurusık haram lokma ile senin huzuruna çıkmaktansa, dünyada açlıktan takatsiz kalmayı şeref bildi. Sadece helalinden, sadece senin verdiğinle şükrederek doydu.”

Aklımız desin ki: “Ya Alîm! Bu zihin, dünyanın boş ve fani kurgularıyla, karanlık planlarıyla meşgul olmaktan hicap etti. Her bir atomda senin imzanı, her bir çiçekte senin esmanı okumaya çalıştı. Fikrini zikrine kurban etti, aklını senin hakikatlerine hizmetkar kıldı.”

Kalbimiz desin ki (ve en yüksek sesle o haykırınsın): “Ya Vedûd! Bu sinenin içinde çarpan bu et parçası, senin aşkından başka hiçbir sevdayı sultan etmedi. Dünyayı içine aldı ama kalbine sokmadı. Kırıldı, örselendi, hüznünlendi ama bir kez olsun sana isyan etmedi. Her atışında ‘Hu’ dedi, her sızısında ‘Allah’ dedi. Senin sevmediklerini sevmekten, senin razı olmadıklarına meyletmekten titreyerek sakındı.”

Kardeşim, işte asıl yiğitlik; bu kadar günahın, bu kadar kirin içinde, o tertemiz sahabe ruhunu bir nebze olsun damarlarımızda hissedebilmektir. Biz onların yaptığını yapamayız belki ama onların sevdiğini severek, onların kaçtığından kaçarak **“Sana geldim Allah’ım”** diyebiliriz.

İşte **Abdullah bin Cahş** (r.a)’ın o kesik uzuvlarıyla verdiği dersin bugünkü karşılığı budur. Biz azalarımızı onun gibi feda etmiyoruz ama onları **“esir”** olmaktan kurtarıp Allah’a **“abd”** ediyoruz. **O dehşetli günde, diller sustuğunda bu şahitlikler bizim berat belgemiz olsun.**

O gün mahşerde, Abdullah bin Cahş (r.a) o kesik kulağı ve burnuyla Efendimiz’in (s.a.v) arkasında dururken; biz de o harama bakmaktan kaçınan gözlerimiz, gıybetten sakınan dillerimiz ve helal rızık için yorulan bedenimizle onların safına sığınabiliriz.

Rabbim bizi, azaları kendisine düşman olanlardan değil; azaları kendisine şefaatçi olan o bahtiyar kullardan eylesin. Gönlümüzdeki bu sızı, mahşerdeki en büyük ferahlığımız olsun.